

Mønsterbesvarelsen JUS132 – Pengekrav

Eksamen høst 2019

Kandidat: Sebastian Mikkelsen

Ikke kommentert

Del I

Twistens parter er Storevik Entreprenør AS (heretter "Storevik") og Fordringsfinans.

Spørsmål 1:

Den overordnede problemstillingen er om Storevik hadde rett til å motregne den 4. oktober 2019, med et krav Storevik hadde på Rørleggeren AS.

Fordringsfinans har bestidt motregning under henvisning til gbl. § 26, men Storevik har anført at gbl. § 26 ikke får anvendelse på et tilfelle som dette.

Gjeldsbrevloven § 26 uttrykker at "krav på avhendaren" kan skyldneren bruke til motregning, når han "vart eigar av kravet" før han "fekk veta om avhendinga" eller "fekk noko tanke om henne". Hvis motkravet ikke var forfalt "på den tid" , må det være forfalt "seinast samstundes med hovudkravet".

Loven gjelder som utgangspunkt bare for "gjeldsbrev" , jf. § 24, men i Factoring Finans-dommen uttalte Høyesterett at gbl. § 26 kommer til anvendelse også for andre pengefordringer.

Bestemmelsen oppstiller en begresning for motregning som potensielt kan avskjære motregning i foreliggende tilfelle. Motkravet må være forfalt "på den tid" , eller "seinast samstundes med hovudkravet" , jf. § 26 2. pkt.

Det er på det rene at motkravet til Storevik forfalt etter hovedkravet når motkravet forfalt 1. oktober og hovedkravet 26. august. Motkravet har da ikke forfalt "seinast samstundes med hovudkravet" , jf. gbl. § 26 2. pkt.

Dersom gbl. § 26 kommer til anvendelse i foreliggende tilfelle, vil Storevik etter bestemmelsen være avskåret fra å motregne overfor Fordringsfinans.

Et inngangsvilkår for at gbl. § 26 skal komme til anvendelse, er at motregneren har et "krav på avhendaren".

En naturlig språkforståelse tilsier at det har skjedd en cesjon hvor cesjonaren nå har blitt eier av kravet mot motregneren. Bestemmelsen legger opp til at det har skjedd en overføring av retten til fordringen.

Spørsmålet blir videre om det har skjedd en cesjon av kravet, slik at Rørleggeren må betraktes som "avhendaren".

Rørleggeren AS og Fordringsfinans har avtalt at Fordringsfinans skal inndrive kravet. I avtalen er kommer det til uttrykk at fordringen ble "overdratt til Fordringsfinans til inkasso". Når betegnelser som "overdratt" blir brukt i avtalen, taler dette for at det har skjedd en cesjon.

En vanlig virkning av formuerettslige cesjoner er imidlertid at den nye eieren selv kan benytte kravet som han vil, og velge å enten inndrive det selv eller å selge det videre; den nye eieren får fullstendig herredømme over fordringens fremtid. Dette er ikke tilfellet i foreliggende sak, da avtalen er betinget av at Fordringsfinans inndriver fordringen og betaler den største delen av inndrivelsesbeløpet til Rørleggeren.

En tilsvarende avtale var grunnlag for at Høyesterett i Factoring Finansdommen kom til at det ikke hadde skjedd en cesjon av kravet. Fordringshaveren hadde "overdratt" fordringen til et factoring-selskap, som hadde ansvar for å inndrive fordringen. Videre skulle størsteparten av fordringen overføres til den egentlige fordringshaveren. Etter Høyesterett sitt syn hadde det i et slikt tilfelle ikke skjedd en avhending av kravet, og men utelukkende en fornuftig måte å inndrive en fordring på. Foreliggende tilfelle har store likheter med saksforholdet i Factoring Finansdommen; Fordringskreditt har ikke den fulle eierrådighet over fordringen.

Ettersom det ikke kan ha ansett for å ha skjedd en de facto cesjon av fordringen, kan ikke Rørleggeren AS betraktes som "avhendaren", jf. gbl. § 26. Bestemmelsen kommer derfor ikke til anvendelse.

Hvorvidt Storevik har anledning til å motregne vil videre bero på om de har an slik rett etter alminnelige motregningsregler.

Det er sikker rett at to motstående fordringer kan motregnes mot hverandre, dersom de alminnelige vilkårene om komputabilitet, gjensidighet og oppgjørsmodenhet er oppfylt.

Kravene er klart komptable når begge fordringene består i penger, og ettersom ingen av fordringene har blitt avhendet er også vilkåret om gjensidighet oppfylt.

Fordringsfinans bestrider motregning under henvisning til at motkravet var forfalt etter hovedkravet.

Det alminnelige kravet om oppgjørsmodenhet går ut på at motkravet er forfalt og at frigjøringstiden for hovedkravet er inne. Ettersom både hovedkrav og motkrav er forfalt, vil det alminnelige motreningsvilkåret om oppgjørsmodenhet være innfridd.

Når alle vilkårene er innfridd, har Storevik som utgangspunkt motregningsrett.

Rt-2008-356 legger likevel til grunn at motregning kan avskjæres ved tilfeller hvor motregning må betraktes som rettsmisbruk, med støtte i juridisk teori.

Spørsmålet blir videre om det må betraktes som rettsmisbruk at Storevik misligholdet forfallstiden for hovedkravet for å komme i en motregningsposisjon.

Det finnes ingen rettspraksis som har uttalt seg om en slik situasjon kan være egnet til å avskjære motregning, og det må videre ses hen til andre rettskilder.

Bergsåker mener at så fremt de alminnelige vilkårene er oppfylt, må motregning tillates til tross for at motregneren opprinnelig ikke var i motregningsposisjon. Han begrunner dette med at hovedkreditor i slike tilfeller vil være tilstrekkelig avhjulpet med sanksjoner som forsinkelsesrenter mm.

Hagstrøm mener på sin side at motregningsretten prinsipielt ikke skal avskjæres ved forsettlig fristovretredelse, med unntak for tilfeller hvor overtredelsen er forsettlig.

Sæbø mener at motregning i slike tilfeller generelt må være utelukket, og begrunner dette med at en slik overtredelse er et klart tilfelle av rettsmisbruk. Han gir uttrykk for at motregningsretten hviler på en tanke om at kreditorene har sikkerhet gjennom motregningsretten, men at dette hensynet ikke gjør seg gjeldende når motregneren opprinnelig ikke var i en motregningsposisjon.

Når forfallsdagen kommer har partene plikt til å gjøre opp fordringen. Dette er en sikkerhet som begge partene har, med mindre de på forhånd vet at det er anledning til å motregne. Denne sikkerheten forsvinner når den ene partene velger å ikke gjøre opp sin betalingsplikt, og setter med

dette den andre parten i en utsatt posisjon, ettersom han ofte vil være avhengig av kapital og har innrettet seg på at han vil få betaling.

Det vil også generelt skape uheldige konsekvenser dersom man erkjenner en motregningsrett når partene ikke hadde innrettet seg dette på forhånd. Det vil kunne skape usikkerhet i næringslivet dersom man aldri skal kunne være sikker på at man får dekning til rett tid, og det vil kunne skape insentiver for motparten å misligholde avtalen. Dette tilsier at Sæbø sin løsning har de beste grunner for seg.

Etter en konkret vurdering må de anses for å være rettsmisbruk i tilfeller hvor man misligholder seg til en motregningsrett, noe som var tilfellet i avtalen mellom Storevik og Rørleggeren AS.

Konklusjonen er at Storevik ikke hadde rett til å motregne den 4. oktober 2019.

Spørsmål 2:

Den overordnede problemstillingen er om når forsinkelsesrenten begynner å løpe på fakturabeløpet i kravet som Storevik har mot Rørleggeren AS.

Forsinkelsesrenter reguleres i renteloven, som kommer til anvendelse da Rørleggeren sitt krav mot Storevik er et "pengekrav på formuerettens område" , jf. lovens § 1.

Renteloven uttrykker i § 2 (1) at fordringshaveren kan kreve forsinkelsesrente etter loven når "kraver ikke innfris ved forfall".

Startidspunktet for når renter begynner å løpe, er i § 2 (1) annet punktum angitt til enten "forfallsdag når denne er fastsatt i forveien" , eller "30 dager etter at fordringshaveren har sendt skriftlig påkrav" dersom ikke forfallsdag er avtalt.

Hvorvidt renter begynner å løpe fra forfallsdag eller 30 dager etter påkrav, vil måtte bero på om det er avtalt en "forfallsdag" , jf. rentel. § 2 (1).

En naturlig språkforståelse av "forfallsdag" tilsier at det må være bestemt en konkret dag, og at det ikke vil være tilstrekkelig å avtale en betalingsordning for når betaling skal skje. Ordlyden legger i rentel. § 2 (1) legger opp til at forfallsdagen må være "fastsatt i forveien" , dersom renter skal begynne å løpe fra denne dagen.

I foreliggende tilfelle har ikke partene "i forveien" avtalt når betaling skal skje. Partene har inngått en avtale som er taus om forfallsdag, men i henhold til avtalen skal betalingsfrist være "14 dager fra fakturadato". Avtalens ordlyd må forstås som at Storevik må betale på en bestemt dato som det alene vil være opp til Rørleggeren AS å fastsette. Dette tilsier at partene ikke har avtalt en "forfallsdag".

Den underliggende avtalen medfører likevel at betalingsordningen er fastsatt i forveien, selv om en bestemt dag ikke er avtalt. Dette kan tilsi at partene bindende har avtalt når forfall skal skje, til tross for at en bestemt dato i forveien ikke er avtalt. Dersom det avgjørende er at partene på forhånd har avtalt en ordning for når betaling skal skje, kan dette tale for at fristen starter å løpe ved når betaling ikke skjer på det angitte betalingstidspunktet.

Hensynene bak bestemmelsen er at skyldneren skal få tid til å innrette seg på å betale gjelden, før det starter å løpe renter ved fristovertreddelse. Det er klart at Storevik vil være i betalingsmislighold når de overtrer den underliggende avtalen, men dette kan ikke være avgjørende for når renter løper etter lovens system. Dersom renter skal begynne å påløpe fra datoen som er ensidig fastsatt av Rørleggeren AS, underskygges hensynet til at Storevik skal få tid til å innrette seg på betaling før

overtredelsen sanksjoneres. Sorevik har ingen forutsetning for å vite når betaling skal skje, før de får fakturaen. Når denne fristen er kortere lovens 30 dager, vil ikke skyldneren ha lovens forutsatte tid på 30 dager til å innrette seg før renter starter å løpe.

Når partene ikke har fastsatt en konkret "forfallsdag [...] i forveien", løper ikke renter fra betalingstidspunktet som er angitt på fakturaen, jf. rentel. § 2 (1).

Konklusjonen er at fristen starter å løpe "30 dager etter [...] skriftlig påkrav", som i foreliggende tilfelle vil være 11./12. september.

Del II

Twistens parter er Marte Kirkerud og Ole Tastad.

Spørsmål 3:

Den overordnede problemstillingen er om Marte har krav på tilbakebetaling av beløpet hun har betalt til Ole.

Læren om *condictio indebiti* gjelder som en sikker ulovfestet regel etter langavrig rettspraksis, og læren kan brukes til å hjemle krav om tilbakebetaling. Det sentrale innholdet i læren er at hvert tilfelle skal vurderes konkret og under hensyn til rimelighet, jf. Birgoddommen.

Spørsmålet blir først om Marte sin betaling til Ole faller inn under lærens tradisjonelle virkeområde.

Det tradisjonelle anvendelsesområdet for læren om *condictio indebiti* har vært at betaleren har vært i villfarelse om en betalingsplikt eller betalingspliktens omfang, jf. f.eks. Garonnedommen.

I foreliggende tilfelle har Marte betalt et kr. 80.000 kroner til Ole i oppreisning for skade voldt av sønnen hennes, Peder Kirkerud. Det er på det rene at Ole har et krav på kr. 50.000 av Peder for skade han har voldt, men Marte har aldri hatt en betalingsforpliktelse overfor Ole. Det må imidlertid forutsettes at hun ikke var i villfarelse om at hun ikke skyldte penger til Ole, og av denne grunn faller tilfeller utenfor lærens tradisjonelle virkeområde.

Spørsmålet blir videre om læren kan anvendes til tross for at Marte ikke var i villfarelse om en betalingsplikt.

Nyere rettspraksis har anvendt læren om *condictio indebiti* utenfor lærens tradisjonelle virkeområde: i *Feranley & Eger-dommen* hadde en bank (CBK) som betalingsformidler og tredjeperson overført penger til sertifikateiere av et oligasjonslån på forfallstidspunktet. Det var imidlertid rederiet *Feranley & Eger* som skulle hefte for lånebeløpet, men CBK hadde innfridd i tro om at det ville komme inn dekning fra rederiet. Slik dekning kom ikke fra rederiet, og CBK krevde tilbakebetaling fra betalingsmottakerne. Høyesterett la til grunn at CBK aldri hadde plikt til å betale, og at de ikke hadde vært i villfarelse om dette. Ettersom de samme hensyn som i en *condictio indebiti*-vurdering gjorde seg gjeldende, anvendte Høyesterett læren til tross for at CBK aldri vil i villfarelse om betalingsplikten.

I *Konsesjonsavgift-dommen* anvendte Høyesterett også læren om *condictio indebiti*, til tross for at det dreide seg om foreløpige betalinger av skatter og avgifter, og uten at kraftverket var i villfarelse om betalingsplikten. Høyesterett uttalte at man ikke kan bygge på en bestemt terminologi, og at det sentrale var at hensynet til korleksjon av oppgjøret gjorde seg gjeldende.

Rettspraksis synes etter dette å ha gått bort fra det tradisjonelle utgangspunktet om at betaleren må være i villfarelse om betalingsplikten, og at det sentrale er om det har skjedd en ubegrunnet formuesforskyvning, ettersom det ikke har eksistert en betalingsplikt.

Læren om *condictio indebiti* kommer etter dette til anvendelse, ettersom Marte har betalt et beløp hun ikke var pliktig til å betale.

Prinsipalt har Marte gjort gjeldende at hun krav på tilbakebetaling av den totale innbetalingen på kr. 80.000, og spørsmålet blir videre om det etter en konkret vurdering er rimelig at hun skal få tilbakebetalt beløpet, jf. Birgdommen.

Det sentrale i en rimelighetsvurderingen er en avveining av to hensyn: hensynet til korreksjon av en uriktig betaling, som verner betaleren, og oppgjørshensynet, som verner mottakeren av betalingssummen. Det er hensynet som gjør seg sterkest gjeldende i den konkrete saken som er avgjørende for om tilbakebetaling skal skje.

Det særegne med denne saken er at Ole har krav på betaling fra Peder, og at Marte har dekket Ole sin forpliktelse. Til tross for at det ikke lenger kan opprettholdes som vilkår at betaleren var i villfarelse om betalingsplikten, bærer saken preg av at det heller overholde ikke har skjedd en feil når Marte betalte Ole.

I rettspraksis om hvor Høyesterett har anvendt *condictio indebiti* har det foreligget en form for villfarelse. Dette var f.eks. tilfellet i *Fearnley & Eger-dommen*, hvor CBK hadde ved en feil hadde unnlatt å sette inn en stoppordre for betalingen. Det kan dermed synes som et vilkår at betalingen har skjedd ved en form for feil, for at det skal være rimelig å gi medhold i et krav om tilbakebetaling.

Når Marte ikke gjorde en feil når hun betalte til Ole, kan tale for at hun ikke har krav på tilbakebetaling fra av beløpet som Peder skylder Ole. Saken bærer preg av at Marte i ettertid har angret seg, og hensynet til korreksjon gjør seg dermed mindre gjeldende. Ole har på sin side et uomtvistet krav på kr. 50.000 av Peder, og når han får dekning av Marte som intervensjonsbetaler, gjør oppgjørshensynet seg gjeldende overfor han. Han har i god tro innrettet seg på at han ikke måtte tilbakebetale dekningen han har fått for kravet sitt. Dette taler mot at det skal foretas oppgjør.

I *Mofrakt-dommen* hadde et forsikringselskap betalt forsikringspremie til en forsikringstaker, *Mofrakt rederi*, når det i realiteten var et annet forsikringselskap som heftet for den aktuelle skaden. Høyesterett la i vurderingen sin vekt på at betaleren i et slik tilfelle var en intervensjonsbetaler, som hadde krav på regress dersom tilbakebetalingskravet ikke førte frem. Retten kom til at tilbakebetaling ikke skulle skje.

I likhet med *Mofrakt-dommen* har Marte opptrådt som intervensjonsbetaler for Peder sin forpliktelse, og etter synspunktet i *Mofrakt-dommen* vil Marte ha regresskrav mot Peder for beløpet han var skyldig i å betale - kr. 50.000. I lys av dette fremstår det ikke som urimelig for Marte at hun har brukt sine sparepenger til å dekke Peders forpliktelse. Til tross for at det ikke er sikkert hun vil få dekning for kravet sitt, er det uansett hun selv som er å bebreide for at betalingen har skjedd. Dette taler for at oppgjørshensynet må få avgjørende vekt.

Etter en konkret vurdering vil det ikke fremstå som urimelig at Marte ikke får medhold i tilbakebetaling av beløpet hun har betalt på vegne av Peder.

Marte har subsidiært gjort gjeldende at hun har krav på tilbakebetaling av de resterende kr. 30.000, som Ole ikke ville hatt krav på dersom saken gikk for en domstol.

Den samme vurderingen må gjøres også her, og spørsmålet blir om det er rimelig om Marte får krav på tilbakebetaling av de overskytende kr. 30.000 som Peder ikke skyldte Ole.

Marte har betalt kr. 30.000 for mye i forhold til hva Ole ville blitt tilkjent dersom saken gikk for domstolene.

At Ole ved domstolsbehandling av spørsmålet ikke ville fått like mye som han faktisk fikk av Marte, kan ikke i seg selv begrunne et krav om tilbakebetaling. Det må her tas i betraktning at Marte søkte å ivareta sønnens interesser, og at hun ved i avtalen med Ole stilte som betingelse at hun ikke politianmeldte Peder.

Når Marte stilte som betingelse at Ole ikke politianmeldte Peder, kan det overskytende beløpet anses som et forlik for å forhindre at sønnen nok en gang ble straffedømt. Korreksjonshensynet gjør seg da mindre gjeldende, og når Peder også kan anvende en slik synsvinkel, tilsier dette at han kan innrette seg på at avtalen er endelig. Noe annet kan sies å være en angrett av avtalen mellom partene, og oppgjørshensynet gjør det sterkest gjeldende.

Konkysjl

Spørsmål 4:

Den overordnede problemstillingen er om Marte har krav på avsavnsrente på beløpet hun har betalt Ole, under forutsetning om at hun får medhold i det subsidiære kravet på tilbakebetaling av kr. 30.000.

Krav om avsavnsrente har tradisjonelt i norsk rett blitt ansett for å være betinget av at det foreligger en særlig hjemmel for rente, altså enten lov, avtale eller sedvane. I foreliggende tilfelle foreligger ikke en slik hjemmel, hvilket kan tilsi at Marte ikke har krav på avsavnsrente.

Det første spørsmålet blir om det kreves særskilt hjemmel for å kreve avsavnsrente, eller om slik rente kan tilkjennes på annet grunnlag.

Nyere rettspraksis har modifisert hjemmelskravet for å tilkjenne renter. I Rt-2002-71 (Rentedommen), som gjaldt bl.a. gjaldt spørsmål om tilkjenning av renter på et tilbakebetalingskrav på grunnlag av mangelfull rådgivning, uttalte Høyesterett at det ikke var grunnlag for å opprettholde det særlige hjemmelskravet.

Rentedommen har mindre rettskildeværdi ettersom uttalelsen var et obiter dictum, da saken gjaldt tilkjenning av renter etter erstatningsrettslige regler, noe som hadde vært anerkjent i lang tid. Synspunktet har likevel blitt fulgt i senere senere rettspraksis, f.eks. Voldsoffererstatningsdommen fra 2013 og Tomtefestedommen fra 2014, hvor Høyesterett går langt i å uttale at renter kan tilkjennes uten særskilt hjemmel.

Etter dette gjelder det ikke lenger et særlig hjemmelskrav for å tilkjenne avsavnsrenter.

Når det ikke gjelder et særlig hjemmelskrav, gjelder fremdeles det alminnelige hjemmelskravet i norsk privatrett. Spørsmålet blir videre hva som kan tjene til å oppfylle det alminnelige hjemmelskravet.

Det finnes ingen lovhjemmel som kan anvendes analogisk i foreliggende tilfelle for å tilkjenne renter, i motsetning til Konesjonsavgiftsdommen.

Ut fra Voldsoffererstatnings-dommen og Tomtefeste-dommen kan det synes som at renter kan bli tilkjent etter en rimelighetsvurdering. I Voldsoffer-dommen uttrykte Høyesterett at de "i denne saken" ikke kunne tilkjenne renter basert på rimelighet, og i Tomtefeste-dommen gav retten uttrykk for at det kunne tilkjennes renter etter en "samlet vurdering", hvor de også oppstilte tradisjonelle reelle hensyn.

Spørsmålet blir videre om det kan tilkjennes renter basert på rimelighetshensyn.

At rettspraksis har uttalt seg positivt om at renter kan tilkjennes etter en rimelighetsvurdering, tilsier at reelle hensyn kan tjene som primært rettsgrunnlag for kravet. Det må likevel tas i betraktning at det ikke finnes noen dommer som faktisk tilkjenner renter på et slikt grunnlag, og at synspunktet til Høyesterett dermed ikke er endelig fastsatt.

Reelle hensyn har likevel tradisjonelt blitt ansett som en rettskildefaktor og ikke et selvstendig rettsgrunnlag i norsk rett, hvilket taler for at det kan knyttes betenkeligheter til en slik løsning. Det er likevel ikke prinsipielt noe i veien med å benytte reelle hensyn som primært rettsgrunnlag innenfor privatrettens område, jf. f.eks. Erik Monsen i Jussens Venner (2013), hvor han tar til orde for at reelle hensyn må kunne tjene som rettsgrunnlag for renter.

Andre juridiske forfattere, som f.eks. Sæbø, mener derimot at rimelighetshensyn ikke kan brukes som rettsgrunnlag for renter. Det blit vist til at det kan synes som at Høyesterett har oversett regelen i hendl. § 15 som tilkjenner en godtroende bestitter av annens mans "ting", avkastningen av tingen. Loven kommer ikke direkte til anvendelse ettersom penger ikke faller inn under hva som tradisjonelt er ansett som "ting" - fast eiendom og løses - men heller en immateriel verdi som kan benyttes som betalingsmiddel for kjøp av "ting".

Regelen i hendl. gir likevel uttrykk for et prinsipp om at den den som i god tro besitter annen manns eiendom, nyter avkastningen av denne tingen. Et slikt prinsipp kan også ha overføringsverdig til avkastningen av penger, til tross for at regelen ikke direkte kommer til anvendelse. At Høyesterett har uttalt seg generelt om renter, uten å ta stilling til hvordan en regel om renter står i forhold til andre tilsvarende prinsipper, taler for at dommene har svak rettskildeverdi.

Det kan også innvendes mot renter basert på rimelighet at det vil føre til en uforutberegnelig rettsituasjon, hvor det er knyttet stor usikkerhet til hvorvidt renter skal tilkjennes eller ikke i det enkelte tilfellet. Dette får imidlertid mindre vekt, når bl.a. læren om *condictio indebiti* nettopp er en regel utekukkende basert på hva som er rimelig.

Etter en konkret vurdering legges det avhjørøden vekt på at Høyesterett har uttalt seg positivt i retning av å tilkjenne renter basert på rimelighet, og at det prinsipielt ikke er noe i veien med å benytte reelle hensyn som rettsgrunnlag på priatrettens område.

Spørsmålet blir videre om det er rimelig at Marte skal tilkjenne renter på det subsidiære kravet på kr. 30.000, som Ole plikter å tilbakebtale til henne.

I Tomtefeste-dommen gir Høyesterett uttrykk for at momenter i vurderingen vil være om noen kan bebreides for situasjonen, hvor lang tid som har gått, om partene hadde anledning til å avtaleregulere renter, og retts tekniske hensyn.

Det er bred enighet i juridisk teori at tilkjenning av avsansrenter nærmest er betinget av at kreditten var utilsiktet, ettersom partene i motsatt tilfelle har anledning til å avtaleregulere spørsmålet. Dette er forelenlig med Tomtefeste-dommen, hvor retten uttrykker at dette vil være et sentralt moment. I foreliggende tilfelle er det ikke snakk om en kredittavtale, men overføringen er fremdeles tilsiktet. Når Marte betalte pengene til Ole gav hun et ubetinget kapitaltilsagn, og hun hadde i den anledning til å ta forbehold om renter i tilfeller hvor korreksjon av oppgjøres skulle skje. Til tross for hun ikke hadde tenkt at beløpet skulle tilbakebtales vil mangelen av forbehold tale for at det ikke er rimelig at renter skal tilkjennes.

At det er Marte som er å bebreide for at hun ikke har avtaleregulert renter i saken, taler ytterligere i retning av at renter ikke skal tilkjenens, jf. Tomtefestedommen.

I Konesjonsavgift-dommen fikk det betydning i rentespørsmålet at det hadde gått lang tid - 20 år. Praksis fra Høyesteret viser også at tilkjennein av renter, spesielt i tilfeller ved rentetapserstatning, utmåles etter bankens innskuddsrente. Når dette er tilfelle vil det bygges opp et betraktelig rentebeløp etter hvert som tiden går. I foreliggende tilfelle har det bare gått 3 måneder, noe som tilsier at det ikke har opparbeidet seg et rentebeløp som det av rettsekningske hensyn vil være naturlig å tilkjenne den rettmessige eieren av kapitalen.

Det vil etter dette ikke være rimelig å tilkjenne Marte avsavnsrenter basert på en konkret rimelighetsvurdering.

Konklusjonen er at Marte ikke har krav på avsavnerente, når det ikke foreligger et rettsgrunnlag for dette.